

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně: E. K., narozená X
místem pobytu X
zastoupená spolkem Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.
se sídlem Kovářská 939/4, Praha 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2022, č. j. MV-132955-44/OAM-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 7. 2022, č. j. MV-132955-44/OAM-2019, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo o žádosti žalobkyně ze dne 18. 9. 2019 o určení Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

statusu osoby bez státní příslušnosti dle § 8 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění do 1. 8. 2021, rozhodnuto tak, že žalobkyně není osobou bez státní příslušnosti ve smyslu Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti (dále jen „úmluva“) a žádost se zamítá. Žalobkyně podávala žádost společně s manželem, řízení o jeho žalobě je u zdejšího soudu vedeno pod sp. zn. 17 A 64/2022.

2. Úvodem žalobkyně v žalobě podotkla, že považuje poučení o místní příslušnosti soudu obsažené v napadeném rozhodnutí za nesprávné (příslušný má být soud, v jehož obvodu je žalobkyně v den podání žaloby hlášena k pobytu). Měla za to, že místně příslušný je zdejší soud, k čemuž odkázala na usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2021, č. j. 51 A 34/2021-16. Soud se s tímto názorem ztotožňuje, neboť jej potvrzuje i recentní usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2023, č. j. Nad 62/2023-59, body 8 až 16. Lze dodat, že tento závěr platí pouze pro řízení zahájená dle zákona o azylu, neboť zákon č. 274/2021 Sb. s účinností od 2. 8. 2021 přesunul tento typ řízení do zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.
3. Dle žalobkyně měl žalovaný povinnost určit, zda žalobkyně pozbyla státní občanství SSSR a zda po rozpadu SSSR nějaké státní občanství (ne)nabyla. Podle čl. 1 odst. 1 úmluvy totiž platí, že pro její účely výraz „osoba bez státní příslušnosti“ označuje osobu, kterou žádný stát podle svých právních předpisů nepovažuje za svého občana. Navíc je patrné, že rozhodnutí o tom, zda osoba je, či není bez státní příslušnosti, je deklaratorní povahy. Analogicky k § 23c zákona o azylu tak nebyly shromážděny podklady potvrzující, že žalobkyně je státní příslušnicí Ruské federace. Žalobkyně poukázala na jeden z výchozích cílů úmluvy, jímž je přiznávat osobám bez státní příslušnosti základní práva, neboť se často jedná o zranitelné osoby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2021, č. j. 10 Azs 347/2020-25).
4. Žalobkyně během pohovoru uvedla, že v minulosti byl její manžel osobně na ruské ambasádě v Německu, kde mu bylo řečeno, že nemá žádná práva jako občan Ruské federace. Stejně tak byl osobně i na ruské ambasádě v České republice, kdy nebyl ani vpuštěn dovnitř. Policie ČR se snažila v průběhu řízení o správním vyhoštění v roce 2019 ověřit státní občanství žalobkyně, aby mohla být vyhoštěna, což se ovšem nepodařilo, a žalobkyně tak nemohla být vyhoštěna. Policie ČR od ruského velvyslanectví zjistila, že k úkonům a pohovorům týkajícím se ověřování státní příslušnosti je příslušný pouze Federální migrační úřad v Moskvě. Ostatně již v roce 2010 při podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedla žalobkyně v žádosti o mezinárodní ochranu, že byla také zajištěna za účelem správního vyhoštění, ale ani tehdy se nepodařilo vyhoštění realizovat. Zástupce žalobkyně v průběhu zajištění volal na ruskou ambasádu v České republice, přičemž mu bylo sděleno, že žádnou písemnou informaci nemůže dostat a že žalobkyně není vedena v jejich evidenci. Následně zástupce žalobkyně zaslal dotaz na ruské velvyslanectví v České republice, zda je žalobkyně vedena jako občanka Ruské federace. Na tento dopis nebylo reagováno. Ještě před vydáním napadeného rozhodnutí napsal zástupce žalobkyně totožný dotaz na oficiální e-mailovou adresu ruské ambasády v Praze. Ani na něj nebylo reagováno. Žalobkyně též uvedla, že je ochotna se osobně dostavit společně se zástupcem žalovaného na ruskou ambasádu v České republice za účelem vyjasnění svého občanství.
5. Žalobkyně v předmětném správním řízení, v řízeních ve věci udělení mezinárodní ochrany a o správním vyhoštění uvedla, že ze SSSR vycestovala před jeho rozpadem, což žalovaný nerozporoval. Ve věcech mezinárodní ochrany přitom platí povinnost vycházet z tvrzení, Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

která žalovaný nevyvrátí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Žalobkyně také poukázala na Příručku UNHCR o ochraně osob bez státní příslušnosti z roku 2014 (dále jen „příručka UNHCR“), která je jediným dokumentem představujícím dobrou praxi při určování statusu osoby bez státní příslušnosti. Podle příručky UNHCR v případě řízení o určení statusu osoby bez státní příslušnosti nelze uplatňovat vysoký standard dokazování, jelikož by to bylo proti smyslu celého řízení. Osoby bez státní příslušnosti nemohou z podstaty svého zranitelného postavení často předložit žádné důkazy na podporu svých tvrzení, neboť nemají žádné doklady anebo s nimi zastupitelské úřady nechtějí komunikovat právě kvůli tomu, že se nemohou prokázat např. rodným listem, cestovním dokladem apod.

6. Závěry žalovaného, že žalobkyně „nedoložila jediný dokument, kterým by prokázala ztrátu svého ruského občanství nebo jeho nezískání“ a že by se žalobkyně či její zástupce měli více snažit a navštívit ruskou ambasádu, nejsou správné, neboť by byla žalobkyně odmítnuta, poněvadž příslušný orgán k doložení neexistence státního občanství je přímo v Ruské federaci. Ze spisu vedeného k vyhoštění manžela žalobkyně vyplývají i informace o nezahájení trestního stíhání pro nerespektování správního vyhoštění, jelikož neměl jakoukoliv možnost vycestovat, neboť nedisponoval žádnými doklady. Žalovaný však návrh na provedení důkazu tímto spisem nevypořádal.
7. Žalovaný též bez jakýchkoli důkazů zmínil, že není důvod se domnívat, že žalobkyně jako jediná z rodiny nebyla občankou Ruské federace. Žalovaný uvedl, že např. rodiče žalobkyně a její tři děti mají občanství Ruské federace. Z pohovoru žalobkyně přitom vyplývá, že se její první dcera narodila v roce 1985 v SSSR, leč druhá a třetí dcera se narodily v roce 1989 a 1991 v Německu. I pokud by všichni tito příbuzní disponovali ruským občanstvím, nemá to jakoukoli vazbu na státní občanství žalobkyně.
8. Žalobkyně zdůraznila, že žalovaný disponuje dostatečným aparátem, aby mohl ověřovat tvrzené skutečnosti. Žalovaný tedy nesplnil svou část sdíleného důkazního břemene.
9. Uvádí-li žalovaný s odkazem na čl. 11, 13 a 14 překladu zákona o státním občanství Ruské federace č. 62-FZ ze dne 31. 5. 2002 pouze podmínky pro nabývání státního občanství, které žalobkyně nesplňuje, a zároveň bez důkazu uvádí, že není důvod se domnívat, že by žalobkyně nebyla občankou Ruské federace, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné. Na poslední straně rozhodnutí pak žalovaný své závěry sám zpochybňuje, když uvádí, že „spíše, než že nemá ruské občanství, ani žádné možnosti si jej případně obnovit na základě svého původního občanství SSSR, nechce učinit žádné kroky k získání příslušných ruských dokladů“.
10. Z publikace UNHCR *Nationality Laws of the Former Soviet Republics* ohledně rozpadu SSSR a následného nabytí ruského státního občanství vyplývá, že během rozpadu SSSR byl přijat zákon o státní příslušnosti ze dne 28. 11. 1991, následně byl přijat dne 10. 4. 1992 zákon, tzv. *Statute on procedure for considering issues of citizenship of the Russian Federation*. Čl. 1 tohoto statutu uvedl, že každý občan pobývajících v době rozpadu SSSR na jeho území má právo na státní občanství Ruské federace. Rovněž ze situace tzv. neobčanů Lotyšska a odborných článků (např. *Adressing statelessness, Ending statelessness, Studie o situaci osob bez státní příslušnosti v České republice*) vyplývá, že rozpad SSSR je jedním z důvodů, proč se lidé stávají osobami bez státní příslušnosti.
11. I pokud by žalobkyně měla možnost požádat o státní občanství Ruské federace, jak tvrdí žalovaný, což dle žalobkyně není možné, neovlivňuje to stávající splnění podmínky čl. 1 odst. 1 úmluvy. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2020, č. j. 6 Azs

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

258/2019-31, osoby bez státní příslušnosti nelze nutit, aby nabyly občanství státu, k němuž je nepojí žádné skutečné pouto, jen proto, že pro nabytí občanství tohoto státu z formálního hlediska splňují podmínky.

12. Žalobkyně rovněž odkázala na rozhodovací činnost žalovaného, např. na rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2020, č. j. MV-101944-9/OAM-2019, a ze dne 4. 5. 2021, č. j. MV-184543-22/OAM-2019, v nichž byl tamějším žadatelům v situaci obdobné situaci žalobkyně udělen status osoby bez státní příslušnosti.
13. Tvrzení žalovaného, že se žalobkyně svojí situaci pokusila řešit až v roce 2019, je zavádějící. Řízení o statusu osoby bez státní příslušnosti se začalo vyvíjet až po účinnosti zákona č. 314/2015 Sb. a nebylo známé téměř nikomu. Žalobkyně se o této možnosti dozvěděla až díky svému zástupci v roce 2019. Jinak by žalobkyně svou žádost podala již dříve a nemusela by podávat žádost o mezinárodní ochranu, kde koneckonců uváděla pouze důvody týkající se absence státní příslušnosti.
14. Nelze také opomenout, že dle správního spisu žalobkyně i její manžel bojují dlouhou dobu se zdravotními problémy. Správní řízení bylo vedeno téměř tři roky, žalobkyně opakovaně urgovala nečinnost a podávala návrhy na opatření proti nečinnosti, na které nebylo reagováno.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž úvodem plně odkázal na napadené rozhodnutí. Měl za to, že opatřil dostatek relevantních podkladů pro rozhodnutí a napadené rozhodnutí je zákonné, přezkoumatelné a vychází z dostatečně zjištěného stavu věci.
16. K námitce nedostatečně zjištěného stavu věci žalovaný poznamenal, že žalobkyně neunesla svou část sdíleného důkazního břemene. Omezila se na tvrzení o telefonátu z podzimu 2019 a doložení písemné žádosti ze dne 16. 9. 2020 (dle podacího lístku dne 15. 9. 2020) a e-mailu ze dne 30. 5. 2022 (tj. až v závěru správního řízení) na ruskou ambasádu v České republice.
17. Žalobkyně nebyla schopna doložit, že by se v zájmu získání dokladů o své státní příslušnosti pokusil vejít v osobní kontakt se zastupitelským úřadem Ruské federace, stejně tak nebyla ochotna vycestovat do Ruské federace. Neobstarala si ani jakékoli identifikační doklady či dokumenty, které dle svého tvrzení zanechala v Německu, kde nadále žijí její děti. Takové jednání, resp. záměrná absence jednání by ve svém důsledku představovala účelové obcházení smyslu úmluvy.
18. Ohledně žalobkyní konstatované nutnosti vycházet v řízení o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti z analogického použití zákona o azylu žalovaný zdůraznil, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je rozloženo důkazní břemeno mezi žadatele a správní orgán, přičemž břemeno tvrzení spočívá na žadateli. Např. dle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 215/2014-35, musí žadatel o mezinárodní ochranu ve své žádosti uvést skutečnosti, z nichž dovozuje, že mu svědčí některý z důvodů pro její udělení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63), a musí rovněž unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2009, č. j. 4 Azs 83/2008-69).

19. Na rozdíl od řízení ve věci mezinárodní ochrany žadatel o status osoby bez státní příslušnosti nemá důvod obávat se obrátit na příslušný zastupitelský úřad. Žalobkyně tak disponuje podstatně širšími důkazními možnostmi než žadatel o mezinárodní ochranu.

Posouzení žaloby soudem

20. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
21. Podle § 8 písm. d) zákona o azylu *ministerstvo rozhoduje o žádostech podaných podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti*.
22. Podle čl. 1 odst. 1 úmluvy *pro účely této úmluvy výraz "osoba bez státní příslušnosti" označuje osobu, kterou žádný stát podle svých právních předpisů nepovažuje za svého občana*.
23. Soud úvodem konstatuje, že úprava určení statusu osoby bez státní příslušnosti dle § 8 písm. d) zákona o azylu je vyřešena v zásadě jen zahrnutím tohoto institutu do zákona, přičemž dle důvodové zprávy k příslušnému novelizujícímu zákonu č. 314/2015 Sb. se pro rozhodování o žádostech podaných podle úmluvy použije mechanismů řízení ve věci mezinárodní ochrany, poněvadž pro takto vzácné žádosti není vhodné vytvářet speciální řízení. Správní soudy pak naznačily, že za této situace a s ohledem na podobnost postavení žadatelů o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti s žadateli o mezinárodní ochranu je třeba přiměřeně použít postupy upravené zákonem o azylu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2019, č. j. 4 Azs 365/2018-74, bod 9, a ze dne 10. 3. 2021, č. j. 10 Azs 347/2020-25, body 12 a 29, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2022, č. j. 10 A 98/2021-45, bod 13 a násl.).
24. Za podstatné považuje soud zejména to, že je dáno sdílené důkazní břemeno mezi žadatelem a správním orgánem, což žalovaný nijak nerozporoval (viz i jím výše citovaná judikatura), měl ovšem za to, že žalobkyně svou část důkazního břemene neunesla.
25. Soud je přesvědčen, že žalobkyně svou část důkazního břemene unesla, neboť vynaložila dostatečnou a prokazatelnou snahu o získání relevantních důkazů prokazujících jí tvrzenou absenci státní příslušnosti.
26. Dle § 23c zákona o azylu mohou být podkladem pro vydání rozhodnutí zejména: a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, b) protokol o pohovoru, c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště a d) výsledek vyšetření podle § 10 odst. 5. Ve shodě s žalobkyní soud odkazuje také na příručku UNHCR, z níž vyplývá, že osoby žádající o určení statusu osoby bez státní příslušnosti nejsou běžnými účastníky správního řízení, u nichž lze v řízení o žádosti požadovat náležitou důkazní aktivitu. Státní občanství přitom není okolností, k níž by mohla jako jediná disponovat důkazy žalobkyně, naopak zde jsou cizozemské orgány, u nichž lze očekávat, že vedou evidenci svých občanů a že budou reagovat na dotazy tuzemských orgánů. Nutno dodat, že žalobkyně při pohovoru uvedl dostatek informací o své osobě, rodičích, předchozím pobytu v SSSR atd., aby bylo možné ji dohledat a ověřit pravdivost poskytnutých informací.
27. Za stěžejní soud považuje to, že žalobkyně doložila své písemné pokusy o kontakt ruské ambasády v České republice, a to dopisem a e-mailem, na které nebylo reagováno. Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

Skutečnost, že podací lístek dopisu uvádí jiné datum než záhlaví dopisu (15. 9. 2020 oproti 16. 9. 2020), soud nepokládá za významnou, resp. za vyvracející hodnověrnost odeslání tohoto dopisu; patrně jde o chybu v psaní. To, že žalobkyně předložila svůj e-mail ze dne 30. 5. 2022 žalovanému dne 9. 6. 2022, tedy po výzvě k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a cca měsíc před vydáním napadeného rozhodnutí, soud nepovažuje za okolnost, která by měla svědčit o liknavosti či účelovosti postupu žalobkyně. Tomuto e-mailu předcházela žalobkyní doložená, téměř dva roky starý dopis, žalobkyně zkrátka jen učinila ještě jeden pokus o kontakt ruské ambasády v České republice, což lze naopak pokládat za důkaz její aktivity. Žalobkyně tak učinila v rámci neskončeného správního řízení a s dostatečným časovým odstupem před vydáním napadeného rozhodnutí.

28. Nelze přisvědčit žalovanému, že měla žalobkyně vynaložit další snahu o osobní kontakt s ruskou ambasádou v České republice či s jinými ruskými úřady. Pokud žalobkyně nedisponuje cestovními doklady, logicky nemůže cestovat do Ruské federace za účelem opatření příslušných dokladů či potvrzení. Požadovat po žalobkyni, aby např. svědky či videozáznamem prokazovala, že nebyla vpuštěna na ruskou ambasádu v České republice, soud nepovažuje za přiměřené a potřebné. Ohledně teze žalovaného, že osoby bez státní příslušnosti nemusí mít na rozdíl od žadatelů o mezinárodní ochranu obavy obrátit se osobně na „svůj“ zastupitelský úřad, soud podotýká, že tomu tak nemusí být ve všech případech, nadto k prokázání nekontaktnosti zastupitelského úřadu je dle soudu zcela postačující, nereaguje-li na písemná podání. Soud k tomu odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 8. 2022, č. j. 57 A 119/2021-38, bod 33, kdy krajský soud z hlediska unesení části důkazního břemene akceptoval, že se tamější žalobce obrátil na zastupitelský úřad dopisem a e-mailem, na což nebylo reagováno.
29. Soud nepopírá, že úplná absence kontaktu žalobkyně a jejího manžela s jejich dcerami je poněkud pochybná (byť ne vyloučená), podstatné ovšem je, že se žalobkyně opakovaně písemně obrátila na ruskou ambasádu v České republice. Soud dodává, že je nerozhodné, jaké státní občanství mají příbuzní žalobkyně, úvahy žalovaného je nutno označit za spekulativní.
30. Soud se proto ztotožňuje s žalobkyní, že žalovaný neunesl svou část důkazního břemene, přičemž žalovaný má nepochybně k dispozici účinnější prostředky pro opatření informací o státní příslušnosti žalobkyně od cizozemských orgánů. Platí přitom, že žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí žadatelova tvrzení, tak těch, které je podporují (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2019, č. j. 4 Azs 345/2018-32, bod 31, ve věci žádosti o mezinárodní ochranu). Možná dodat, že pokud by žalovaný v dalším řízení poukazoval na stávající problematický stav diplomatických vztahů s Ruskou federací, pak to nelze klást k tíži žalobkyně, a to už jen proto, že žalobkyně podala svou žádost v září 2019, tedy cca 2,5 roku před zahájením invaze Ruské federace na Ukrajinu.
31. Soud též nepřehlédl, že žalobkyně poukázala na okolnosti svého řízení o vyhoštění, kdy Policie ČR prováděla vlastní šetření a vešla do kontaktu s ruskými orgány, načež k vyhoštění nedošlo, protože nebylo kam žalobkyni vyhostit. Z právě uvedeného vyplývají významné indicie o tom, že žalobkyně skutečně je osobou bez státní příslušnosti, což žalovaný zcela pominul. Žalovaný proto bude v návaznosti na výsledky komunikace s orgány Ruské federace povinen zvážit, zda provést dokazování také spisem (jeho podstatnými částmi) Policie ČR týkajícím se vyhoštění žalobkyně, a eventuálně se se zjištěnými skutečnostmi řádně vypořádat.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

32. Soud přitakává žalobkyni, že okolnost, zda žalobkyně mohla, popř. dosud může nabýt občanství Ruské federace je zcela nerozhodná, neboť podstatný je výhradně fakt, zda je žalobkyně aktuálně osobou bez státní příslušnosti. Jak správně podotkla žalobkyně, k nabytí státního občanství jakéhokoli státu ji nelze nutit (rozsudek sp. zn. 6 Azs 258/2019, body 21 a 22).
33. Pokud jde o žalobkyní odkazovanou rozhodovací činnost žalovaného, citovaná rozhodnutí nebyla doložena. Soud tedy jen obecně poznamenává, že správní orgán je povinen dodržovat svou ustálenou správní praxi, leč v daném případě nemohl soud posoudit, zda žalobkyní odkazovaná rozhodnutí žalovaného řeší obdobnou situaci jako v projednávaném případě.

Závěr

34. Na základě výše uvedeného soud bez jednání zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Dále soud vrátil věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tj. bude povinen doplnit správní spis o důkazy týkající se žalobkyniny státní příslušnosti, zejména o stanoviska orgánů Ruské federace, popřípadě o spis Policie ČR týkající se vyhoštění žalobkyně.
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně však žádné náklady nevynaložila, neboť je ze zákona osvobozená od soudních poplatků a je zastoupená právníčkou osobou dle § 35 odst. 5 s. ř. s. poskytující právní pomoc uprchlíkům nebo cizincům. Dle § 35 odst. 2 s. ř. s. má přitom právo na odměnu za zastupování účastníka v řízení před správním soudem pouze advokát, notář, daňový poradce či patentový zástupce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2015, č. j. 4 Ads 263/2014-60). Žalobkyně ostatně náhradu nákladů nepožadovala a ani je nevyčíslila.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. června 2023

Milan Tauber v. r.
předseda senátu